

IOAN ROȘCA

Combateră „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XL)

5.8c. O „radiografie” a cotropirii economice: Anuarul Socec

Ar trebui să stabilim harta nominală a proprietăților evreiești în 1938, ca să știm la ce „reconstituiri” ne puteam/putem aștepta și ai cui urmași fac cereri de re-încetățenire [...]. Pe de altă parte, pentru a verifica teza dominației evreiești asupra economiei noastre (rezultat al unui veac de colonizare, finalizat cu încetățenirea în masă forțată de presunerea internațională - față de care nu s-a mai putut rezista, după 1918), ne interesează confirmarea/infirmarea datelor/considerațiilor agregate de Hăciu în „*Evreii în Țările Românești*” - din surse variat poziționate față de instalarea evreilor în România, cum sunt cele din „*Cestiunea Evreilor e o cestiune morală*” (de Ioan G. Miculescu, 1897) sau „*Târgușoarele din Moldova și importanța lor economică*” (V. Tufescu, în „B.S.R.R.G.” LX, 1941), sau „*Din istoria evreilor. Impopulară, reîmpopulară și întemeierea târgurilor și târgușoarelor din Moldova*” (E. Schwaezfeld, Ed. U.E.P., București, 1914) sau - mai nou - <http://www.istorie-sicivilizatie.ro/> etc.

Lipsindu-ne numeroase date (cum ar fi acelea privind cota de participare a evreilor în societățile anonime pe acțiuni (negăsind tabelele alcătuite conform legilor de dez-anonimizare legitimate de Antonescu), sau situația averilor scoase de ei din țară etc., nu ne rămâne decât să deducem partea ascunsă, prin extrapolare, din datele disponibile. Consultarea lucrărilor care zac prin arhive (dacă nu au fost eliminate prin cenzură/uitare) e dificilă, ceea ce convine celor ce nu vor să (se) știe povestea instalării capitalismului în România, prealabilă aceleia și mai nemiloase, a instalării comunismului. Din ferice, a venit vremea scanării cărților din pod, ozonizării și difuzării pdf-urilor! Astfel ajung la noi mesaje din „sticlele” aruncate în oceanul bibliotecilor personale.

Avea mare nu poate avea altă sursă decât acumularea preliminară, în întreprinderile mici/mijlocii (ridicate de la firul ierbii... de marea de „vagabonzi” îngrășați de localnici). Observând cota de deținere alogea a firmuțelor fagocitate, acolo unde proprietarul se expune nominal, avem motive să deducem o repartiție și/mult mai ne-românească a capitalului, știind că în spatele multor firme cu nume ne-personal sau chiar cu nume românești, ungurești, germane etc. sînt mulți alți proprietari evrei și că identitățile din spatele marelui capital sînt ascunse - acesta fiind rostul anonimizării.

Unde am putea observa situația nominală a afacerilor de intermediere de mărime... intermediară? Ele au avut nevoie de expunere publicitară... Ca atare, m-am întrecut dacă n-or fi fost cuprinse în anuarele comerciale... Cu această intuiție am întreprins studiul **ANUARULUI SOCEC PENTRU 1925 AL ROMÂNIEI MARI**, prindându-mă la o muncă îngrată (formatele ocerizate ale celor 2.200 de pagini trebuind corectate de erori) pentru a stabili o listă a entităților comerciale deținute explicit de evrei în 1925, listă pe care am expus-o ca instrument de referință nominală la www.piatauniversitatii.com/perspective.

Victoria economică fiind realizată incremental (atingînd piscul în 1939), era bine dacă aveam instrumente pentru a urmări dinamica ocupației (creșterea puterii lor între 1925 și 1939). Am putut face asta doar pentru București, corelînd volumul I SOCEC din 1925 cu cartea de telefon SAR, din 1938.

Recomand consultarea anuarului SOCEC complete/sursă, pentru ca să se observe raportul dintre firmele evreiești și ne-evreiești, diferențiat pe tipul de afacere, pe sate/tîrguri/orașe și pe regiuni (dominația realizată prin ocuparea orașelor - centrele vitale ale vieții comerciale - fiind zdrobitoare, mai ales în Basarabia, Bucovina, Moldova, Maramureș, Transilvania de Nord) [...].

Analiza anuarului SOCEC elimină îndoiele privind preponderența capitalului evreiesc: 4% din populație (sosită proaspăt - deci care în mod normal/global trebuia să fie mai săracă decât cea așezată aici de mai mult timp) deține un procent net mai mare de afaceri față de cel demografic, din respectivele localități (de la satele infiltrate la orașele inundate). Te și întreb cum a fost tras antisemitismul „pe dreapta”, din moment ce ura împotriva exploatării capitaliste trebuia să se îndrepte, la noi, asupra atîtor evrei îmbogățiți... Promotorii luptei de clasă (care a justificat genocidul comunist) ar trebui azi, cînd au revenit la cîrmă, pentru a împiedica revărsarea dușmăniei perdanților spre evrei (deci colorarea ei „antisemită”), să ceară/impună supușilor ca ura împotriva exploataților/speculatorilor să nu se poată îndrepta spre cine nu e voie; și, în acest scop, cota lor de înăvuiere speculativă să nu fie scoasă în evidență, orice ar spune datele...

Dar dacă deschidem ochii, vedem efectul unei ample cotropiri economico-sociale, proces complex ce se întinde pe un veac, la nivelul țării. El nu putea/putea fi perceput la nivelul atomic (urmărind soarta sau prestația unui vecin - de testabil sau cumsecade), îmbogățirea individuală trebuind agregată, pentru a percepe creșterea progresivă a avuției masei colonizatorilor, raportată la cea a băștinașilor. Pură statistică, o dată ales criteriul buclucăș.

Să încercăm o înțelegere holistică, integrînd fenomenele sistemice, așa cum a funcționat rețeaua repertoriată. Ce constatăm la nivelul fenomenologiei comerciale (care ar trebui să preocupe sociologia, mai profund decât o face „economia politică”), analizînd cele 2.200 de pagini ale anuarului SOCEC din 1925, care acoperă toate județele României Mari și confirmă înspăimîntătoarea radiografie economică realizată de A. Hăciu (vezi capitolul precedent)? Că în satele din Moldova, Bucovina, Basarabia, Transilvania, țărâni erau legați la sistemul comercial, în ambele direcții, printr-o interfață/sită locală controlată sistematic de niște evrei așezați strategic: băcanul, circumarul (situația aici, chiar ameliorată față de secolul trecut - datorită luptei de emancipare a rumînilor - rămînd gravă), comerciantul de cereale/animale etc. Prin această sinapsă/capcană, speculanții scoteau din sat, foarte ieftin, produsele locale, împingîndu-le prin rețeaua lor pe circuitul intern (spre orașe) sau extern (spre export) către consumatori duși/siliți să plătească mult mai mult decât fusese prețul de achiziție. Aceasta fiind schema primă a jefuirii omului de către om (de care Marx a cam evitat să se ocupe). Exercițiului-se și practici colaterale (uzură excesivă, alcoolizare toxică, cumparare a recoltei, în avans, pe nimic, păcălire la cîntar, jurămînt strîmb, pseudo-faliment etc.), descrie expresiv în texte astăzi uitate, cum ar fi cele ale lui Alecsandri („*Lipitorile satului*”), „*Boieri și ciocoi*”, „*Năvălirea jidanilor*”, „*Herscu boccegiu*”), Slavici, Iorga, Bogdan-Duică etc.

În celălalt sens, aceiași intermediari distribuiau localnicilor produse de proastă calitate, fabricate în țîrgurile apropiate sau în fabricile/firmele cartelate (în orașele cucerite) la prețuri umflate (și în numele protejării producției naționale); sau desfăceau „coloniale” (rezultate din importarea rezultatelor exportării plantațiilor de la alte capete ale hidrei mondiale). Prețurile monopolistice fiind caracteristice existenței unei căi de procurare alternative, ceea ce ne-ar aminti de batiuțele cu care au cumpărat albiu fildesul de pe coastele Africii (înainte de a vîna băștinașii cu arcanul, pentru a-i duce în sclavie în America), dacă nu ar fi vorba totuși de un teritoriu de mult civilizată, dar re-cotropit de pionierii speculei. Albinuțele locale au fost lăsate pe teren, să producă/livreză ieftin miera lor, consumînd scump miera adusă de departe (că doar asta e schema comerțului: duci un măr unde iei pe el 10 portocale, cu care revii pentru a lua pe ele 100 de mere), realizîndu-se bi-fagocitarea stupilor îndepărtați, legați speculativ. Atît de temeinic a lucrat acest sistem de parazitare încît, în timp ce intermediarii prosperau ridicîndu-și copiii spre profesii și conturile spre marea capital, rumînii nu s-au putut ridica un veac, nici măcar la nivelul necesar unei vieți sănătoase (a se vedea studiile comparative privind starea fizică deplăbilă a localnicilor, versus cea net superioară a musafirilor (studii făcute, de exemplu, de Victor Babeș), sau analizele făcute, între evrei și români, ale mortalității (făcute de demografi).

Mai vedem în SOCEC că, în 1925, evreii operau încă în unele sate ca arendași (pe care nici răscoala din 1907 nu i-a scos din funcție, deși intervenise între timp împroprietărirea din 1921) și că începuseră chiar să devină proprietari de moșii (efect al încetățenirii din 1921 și

dovadă suplimentară a incapacității decăzutei moșierii locale și venalității politicianilor). Pe lîngă valorificarea agriculturii, mai exploatau și păduri, dirijînd lemnul spre o vastă rețea de valorificare (în depozitele locale sau prin nodurile de export); și, acolo unde să găsea/putea, valorificau: petrol, minereuri, ciment, var, vite, cereale, vii și alte resurse naturale. Postura lor a evoluat deci, creșterea excesivă producînd și crize de suprapopulare speculativă, care i-au obligat pe unii la imigrare spre noi teritorii exploatabile comercial.

În centrul fiecărei zone de comerț local funcționa, ca nod esențial al rețelei, un țîrg evreiesc; care se ocupa cu meșteșugurile ce nu presupun muncă grea și valorifică materia primă extrasă ieftin din satele limitrofe, producînd lucruri ce se distribuiau prin sate (inclusiv oale, opinci, plăpumi, lemne, băuturi, luminări etc)... exploatarea sau scofînd din cursă artizanatul tradițional/băștinaș. Din aceste puncte strategice porneau spre satele din jur comerțianții ambulanți sau samsarii ce opreau pe drum țărâni porniți spre țîrg/oraș ca să-și vîndă produsele.

Lipsiți de scrupule în exploatarea iobăgimii, boierii înființaseră respectivele țîrguri (pe moșiile lor) în jurul anului 1800; așa cum arătau membrii societății Liviu Barasch, încercînd să combată teza pătrunderii ilegale în țară a evreilor (de exemplu E. Schwaezfeld în lucrarea „*Din istoria evreilor*” - 1914). Oricît s-ar fi înmulțit de spectaculos evreii, chemați de ciocoi pe un teritoriu pe care-l denunțau apoi lumii ca nepriemitor (dar nu l-au părăsit decît după ce l-au supt bine), tot nu s-ar fi putut însuși în 2-3 generații... Majoritatea galițiană nu provine din cele circa 60 de țîrgușoare („*La înscăunarea lui Mihai Sturza, în 1834, erau în Moldova 40 țîrguri și țîrgușoare [...] Numărul lor fu augmentat în cursul Domniei lui Sturza și dus la cifra însumată de 62*”), colonizate de fanarioți peste localnicii de exploatare; dar acestea au avut un rol important în conștientizarea și se reperează ușor în datele SOCEC - ca insule aproape exclusiv evreiești.

E foarte bine că s-au găsit hrisoave de înființare a acestor țîrguri, ca să urmărim modul în care pătrăda care cotropise România înainte de 1800 a creat nodurile rețelei de parazitare a satelor, rețea ce încă funcționa temeinic în 1925, ca un sistem vascular infiltrat în organismul național (așa cum va compromite și plaga postdecebristă destinul nepoților noștri, deschizînd calea unei cotropiri străine, inclusiv evreiești, ce nu va mai putea fi însă denunțată/înfruntată - cum au făcut-o înaintașii - , căci asta ar însemna „ură xenofobă”; iată rostul/sensul „progresului” politic...).

Înțelegem că în Basarabia imigrarea animată de pofta unei înăvuirii rapide (vieți mai bune etc.) a fost încurajată/dirijată de imperiul țarist pentru a dilua caracterul românesc al provinciei acaparate în 1812, prin colonizare cu elemente alojene, fidelizabile prin privilegii. Similar, percepem situația din Bucovina, unde Austria, după o încercare de stăvilire a invaziei devastatoare evreiești, a recurs la aceeași politică de de-românizare, cu potențial germanizant. În fine, putem observa că ungerii au mers în Ardeal și mai departe, încurajînd nu numai venirea, ci și asimilarea masivă a galițienilor (a se vedea cazul tragic al Maramureșului), pentru a umfla coeficientul etnic al națiunii pe care o doreau dominantă. Astfel ne-am pomenit, în 1918, cu vreo 500.000 de întreprinzători irezistibili, plantați de alții în solul... României Mari. Dar cum se explică situația similară din teritoriul gestionat aparent în interesul românilor, adică ultima treime pătrunsă încontinent, ce a trebuit încetățenită ca să ni se recunoască întregirea (după ce am opus strășnică rezistență silurii noastre pentru recunoșterea independenței, regatului)? Ca să înțelegem cum s-a ajuns aici, trebuie să reculăm înaintea Unirii din 1859.

De ce au adus moșierii fanarioți, care exploatau „capetele” de pe plantația românească, un alt strat parazit, peste victimele înlătuite de viață? Pentru că aveau nevoie de o rețea de valorificare a produselor agricole (mai ales după deschiderea posibilităților de export (convenția de la Ackerman). Și au dat (vezi „*sindromul Chirița*”) de gustul produselor/vieții din apus, ce trebuiau să ajungă cumva la ciocoiema locală, cuplată putrezitor la moda timpului. Era nevoie de o rețea cu conexiune externă ca să înlocuiești căruțele cu trăsuri, conacele de la țară cu vile la oraș, caftanele turcești cu haine nemțești etc. Și, în fine, au dat de gustul rentei obținute ușor, la distanță, fără raporturi cu mîrlanii de la plug. Ușurînd tele-administrarea (rentieratul parazit), de la Iași sau de la Paris...

Dar iobagii trebuiau menținuți neaparat în jug! Nimeni nu-și eliberează animalele. De aceea, ce credeți că găsim în hrisoavele de înființare a acestor țîrgușoare, aducînd coloni evrei din Galiția, pe lîngă privilegiile (scutirile de impozite, în timp ce rumînii erau supuși la biruri grele) ce au scos din cursă comerțianții/meșteșugarii

locali (loviți și de „sudiți” supuși ai unei administrații străine protejate de „consul”)? **Obligația de a nu permite celor de pe moșii să se așeze în țîrg**, formulată repetat și elocvent. Iată un extras din primul hrisov găsit de grupul Barasch, prin care Grigore Ioan Calimah Voevod „reîmpopula” „Țîrgul Frumos” la 1763: „*șase luni, nimenia nemica să nu dea, ca să și poată face cele de trebuință așezării lor; [...] Numai oamenii birnici de ai țării să nu îndrăznească a merge cu nume de străini; că, aflîndu-să, nu numai că se vor da de grumaz înapoi, și vor pedepsi ca niște spărgători de sate, cum și țîrgoveții de mare pedeapsă vor fi de vor primi locuitori ai țării într'acel țîrg*”.

Toată strădania lui Schwarzfeld („*Din istoria evreilor*” - 1914) de a combate datele lui Verax (Radu Rosetti) din „*La Roumanie et les juifs*” (1903) privind invazia evrească în Moldova, are la bază falsă premisa a româniștii/legitimității oligarhice ce i-a așezat pe unii dintre ei pe moșii - pe care el o rezumă astfel: „*Călcînd pe urmele Dommului, boieri, cari, chipurile, se arătară în public și în Obșteasca Adunare, partizani ai măsurilor luate contra năvălirii evreilor, se întreceau, care de care, să atragă cât mai mulți evrei în țîrgurile lor*”; „*Spre a împopula și mai grabnic țîrgușorul, proprietarul încheia zisa convenție, care respira în fece articol dorița arzătoare de a atrage cât mai mulți evrei*”; „*Unii cred că vor acoperi astfel faptul chemării în țară a evreilor de către boieri care erau pe atunceia unicii reprezentanți ai opiniei publice și ai țării*”. E ca și cum ai spune că aceia care ar aduce în Israel noi valuri de kazari reprezintă poporul palestinian... Sau că actuala colonizare cu evrei e opera reprezentanților legitimi ai românilor... Dar noi știm că aceia care au adus peste țărâni căpușe, nu erau români sau reprezentanți ai lor, ci paraziți alojeni, slugi ale Fanarului. E vorba tot de o căpușă venetică, mai veche, ce ne-a procopist cu alta mai nouă, pentru a exploata mai eficiente români, ca pe vite înjugate pe moșii și mulsă comercial prin circiumii și țîrguri. Așa cum o recunoșteau explicit hrisoavele: „*să să facă țîrg pe numita moșie Vlădenii, adunîndu-se jidovii și alții numai din cei străini de peste hotar, iar nu din locuitorii pămîntului acestuia*”; „*ca să facă țîrg pe numita moșie (Bruceea) cu a dumisale cheltuală și din oamenii străini, cari să nu fie din lăcuitorii altor țîrguri sau sate, fără nici un amestec de vreo dare în pămîntul acesta*”; „*Cele mai multe țîrguri din Prințate care sînt proprietăți particulare, se află locuite de jidovi, pentru că locuitorii Moldovei își află mai bine folosul gospodăriei lor în plugărie* [...]. De vor fi oprîți jidovii de prin țîrguri a face alșveris de băuturi și ale mîncării, nu rămîne îndoială că aceștia lipsiți fiind de închipuirile vieții vor părăsi acele țîrguri care se vor pustii”. **Cu această pustiire s'ar face o lovire asupra în dreptățile proprietății, mai ales că nu este cu puțință a lăcu acele țîrguri cu săteni, când cele mai multe moșii au trebuință încă de lăcuitori, iar nu a se împuțina numărul acestora trăgîndu-i prin țîrguri și a pătămîi agricultura din lipsa lăcuitorilor.**” (16 Februarie 1844, Mihai Sturza).

Nu e clar ce pătești cînd ești administrat colonial (de străini), „deschizîndu-te către lume”, lăsîndu-te castrat de suveranitate/autonomie? Așa s-a ajuns la situația din 1925, în care, ce pierduse căpușa moșierească era supt de cea nouă, comercială/capitalistă. Țîrgurile și-au jucat rolul, blocînd accesul țărânilor noștri la comerț, silindu-i să piardă, îngrășînd intermediarii. În ele ajungea săteanul cînd încerca să scape de speculanții din satul lui. Iar dacă mergeau la centru de județ (sau erau într-o comună mai apropiată de el), găsea... orașul ocupat de pravăliile evreiești. Deci, nici o scăpare. Dai ieftin, iei scump, sau și crăpi în bojeudă.

În fine, în aval (ca într-o rețeaua de ape alimentînd fluviul singelui economic) tot ce se strîngea din teritoriu (sau se distribuia în el), purtat de vene și artere conectate etnic ieșea/întra prin punctele de vamă. Uitați-vă în SOCEC la Galați și Brăila (în primul rînd), dar și la Oradea, Arad, Cernăuți, Craiova etc. Le veți găsi ocupate strategic, confiscate de ciorchini de afaceriști evrei, plasați ca o sită în nodurile cheie ale sistemului de exploatare a coloniei/plantației mioritice (un alt traseu important trecînd prin București). Evreii sînt aici engrosiști, vămuitori, bancheri etc. Un întreg sistem de circulație comercială, care menține privilegiul de partea căpușei distribuite capilar, amplificînd discriminarea de capital, menținînd țărâniema românească „împroprietărită” în robie perpetuă.

Situația comerțului en gros (plus comisionari, expeditori, depozitari etc.) din orașe, adică a rețelei comerciale care determină prețurile, exercitînd puterea asupra masei detail-iștilor, extrasă din SOCEC 1925 (numarul evreilor/ne-evreilor repertați, lăsînd deoparte numele neconcludente), arată, de exemplu, astfel:

Bucovina - Cernăuți: 110/10; Cîmpulung: 1/0; Gura Humorului: 16/0; Rădăuți: 15/1; Suceava: 11/1...

Basarabia - Bălți: 27/2; Cetatea Albă: 33/5; Chișinău: 103/30; Hotin: 21/3; Ismail: 12/8; Soroca (18/1); Tighina (31/5)...

Moldova - Baia (Fălticeni): 24/3; Dorohoi (Dorohoi, Mihăileni, Herța): 45/2; Botoșani (Botoșani, Hărlău): 66/2; Neamț (Piatra, Buhuși, Tîrgu): 129/18; Roman: 73/3; Iași (Iași, Tîrgu Frumos): 236/23; Bacău (Bacău, Tg Ocna, Moinești): 53/7; Fălcu (Huși): 13/1; Tecuci: 17/4; Tutova (Bărlad): 46/8; Vaslui: 36/1; Putna (Focșani, Adjud, Mărășești, Odobești, Panciu) 50/28; Covurlui (Galați): 567/478

Maramureș (Sighet; Baia Mare): 35/4
Și nici în Transilvania nu e mult mai bine...

E interesant să privim și către situația din Constanța. Vedem că aici evreii nu au putut înlocui complet dominația grecilor, armenilor și aromânilor. De altfel, aceasta e și explicația performanței lor mai slabe la nivelul Munteniei (pe lîngă faptul, evident, că evreii au venit din Nord). Nu au găsit Muntenia liberă, ci ocupată de valul celor ce au descoperit mai devreme oportunitățile românești (acest El Dorado din Est, creat de o istorie pustiitoare - în rîndurile unei populații rămasă la coamele plugului sau la voia turmelor, în loc să se apuce eficiente de speculă -, situație ce a creat teren liber competiției venetilor către resurse - materiale sau umane). Găsim (de exemplu și în **Enciclopedia României** din 1938) bogate referiri la poziția extrem de puternică a aromânilor în întreaga zonă ce a stat sub turci (Serbia, Albania, Bulgaria, Ungaria, Transilvania, Țările Românești), în care ei au acționat, cîteva secole, ca intermediari creștini privilegiați ai Stambulului. Din antologia aromânului Hăciu deducem că acești „veri ai noștri” - confundabili cu grecii - ocupaseră economia românească, mai ales în Sud, bine de tot. Aveau o rețea comercială similară celei pe care au întins-o apoi evreii, de la băcani și arendași din sate, la fabricanții și comercianții din orașele Țării Românești, la marii engrosiști din porturi. Fiind și ei liberi să circule/întrețină, au putut prospera pe seama populației locale ținute în jug și cu ajutorul lor direct. (a se compara compoziția etnică a arendașimii din Nord și din Sud, la 1907). Ridicați material, au avut apoi un rol major social și chiar cultural. Iată, probabil, de ce au combătut aromânii mai viguroși ca noi penetrarea evreiească: le amenința direct poziția. Pe cine îl revoltă asemenea referire, îl invit să studieze confuzia care s-a făcut la noi între aromâni și greci, tratați la gramada ca fanarioți...

Ce rost are această referire colaterală? Prin ea vreau să mă delimitiez de privirea îngustă asupra fenomenului studiat. Evreii nu au monopolizat parazitismului de grup, dimpotrivă, îl exemplifică planar. Agregările în vederea cîștigării competiției cu alte asocieri umane conving istoria și reprezintă cheia succesului migrațorilor. Sîntem depunerea valurilor migrațore. Stratul noilor veniți e perceput de cele mai vechi (devenite „băștinașe”) drept cotropitor, pentru ca, după un timp, să se îmbăștinaască/amestece cu cei mai vechi și să se opună noilor valuri cotropitoare. Aromânii/grecii, de exemplu, au devenit cei mai aprigi naționaliști români. Pînă la urmă, acumularea se întorcea cumva la societatea gazdă, dacă îmbogății nu pleacă cu sacii în spate. Dar evreii au făcut excepție, ne-asimilîndu-se, plecînd după ce ne-au exploatat/învis, din motive care merită studiate atent (chiar dacă unii ar denunța acest studiu ca o implementare a „științei antisemitismului” pentru care milita A.C. Cuza).

Nu mai iropicții se arată șocați, de parcă omul nu ar fi un parazit înhăit la restul naturii. Nu mă determină să semnez faptul (istoric) că evreii au fost ultimul val/ strat de migratori care s-au așezat peste noi (exploatîndu-ne, o dată cu teritoriul), revolta unei morale rățacite de la mersul lumii, stupefacția cuiva care, îndotrînat de tezele generozității, ar considera că s-a împlîntat ceva monstruos, condamnabil. Ar însemna să adoptăm amăgirea de bună intenție pe care o pune în joc aspirația spre frumos/bine. Țîndînd cote de ciocieria firească a intereselor de grup, eu resping însă diversiunea argumentelor gănuoase, întru re-acapararea, individuală sau comunitară, a avuției noastre colective. Ele nu ne interesează și nu au de ce ne convinge - chiar dacă ne-ar prosti pînă la a uita cum au fost extrase de la înaintașii noștri averile astăzi revendicate... urmașilor noștri. În plan mai profund, încerc să denunț falsificarea care, întru justificarea doctrinării a noilor planuri de acaparare, ataca bazele gîndirii, scufundîndu-ne în elucubrații și impostură. Căci, iată, ni se cere să ne batjocorim strămoșii care au încercat să se împotrivescă unei cotropiri, acționînd sănătos, conform unui principiu peren: care pe care!

Dacă nu ne învingem adversarii, cădem sub puterea lor.

VA URMA